

CHƯƠNG XXVIII: CUỘC ĐÀO TÀU CỦA HOÀNG TỬ

Harry cảm thấy như thể chính nó cũng bị ném mạnh qua không trung. Nhưng điều đó đã không xảy ra, có lẽ điều đó đã không xảy ra với nó...

“Ra khỏi đây, nhanh lên!”

Thầy Snap ra lệnh và xốc gáy Malfoy rồi đưa nó qua cánh cửa phía trước của cái giá đỡ ; Greyback và những người thấp bè bè theo sau; riêng cặp sau cùng nói hỗn hển trong hơi thở gấp gáp trong kích động. Khi họ tan biến qua cánh cửa, Harry bỗng nhận ra nó có thể di chuyển lại rồi! Điều gì đã giữ nó tê liệt với bức tường từ nãy đến giờ ? Một điều gì đó không phải là phép thuật nhưng thật sự rùng rợn trong suy nghĩ của Harry. Nó thấy chiếc áo Tàng hình sang một bên trong khi tên Tử thần thực tử hung ác đang dần biến mất qua cánh cửa...

"Petrificus Totalus!" – “Tứ chi bất rục rịch!”

Bỗng nhiên, tên Tử thần Thực tử oằn người lại như thể vừa chạm phải một thứ gì rắn chắc và rơi xuống mặt đất, rồi cứng đờ như một hình nhân bằng sáp, nhưng hắn mới chỉ gần chạm sàn khi Harry trèo qua người hắn và chạy xuống cầu thang tối.

Sự đau đớn, nỗi sợ hãi, tất cả xé nát trái tim Harry... Harry phải đến chỗ thầy Dumbledore và bắt lão Snape. Bằng một cách nào đó hai việc này liên quan mật thiết đến nhau... Nó sẽ có thể đảo ngược những điều tồi tệ đã xảy ra nếu, nó làm được cả hai việc đó... Và khi đó, có lẽ, thầy Dumbledore sẽ không chết...

Nó nhảy ào qua 10 bậc thang cuối cùng của cầu thang xoắn và trụ vững trên đôi chân với cây đũa phép đã sẵn sàng. Hành lang được thắp sáng mờ mờ đầy những rác rến và tro tàn. Trần nhà trên đầu nó như bị sập xuống một nửa, và bức tường thì bị bong tróc một cách đáng sợ. Một trận đấu đang dữ dội xảy ra trước mặt nó, nhưng ngay khi nó cố gắng đoán ra ai đang chiến đấu với ai thì giọng nói nhừa nhựa đáng ghét vang lên rõ mồn một: “Xong rồi, đi thôi!”. Đó là Snape. Lão vừa biến mất qua khúc quanh ở cuối hành lang, cùng với Malfoy. Ngay khi Harry vừa hấp tấp đuổi theo họ thì một trong những người vừa chiến đấu giải phóng chính mình khỏi cuộc ẩu đả và lao tới nó – Đó là người sói Fenrir. Hắn đã ở trên đầu Harry trước khi Harry kịp phản ứng điều gì. Nó ngã ngửa ra sau, đầu tóc rối bời trên mặt, mùi khó chịu của mồ hôi và tanh tưởi của máu tràn trong miệng và hơi thở gấp gáp đầy ham muốn trong cổ họng.

"Petrificus Totalus!"

Harry thấy Fenrir khụy xuống trước nó, với một nỗ lực thần kì hắn thoát khỏi xác người sói và nằm dài trên sàn khi một tia sáng màu xanh lá xẹt qua nó. Nó thụp đầu xuống để tránh và chạy thực mạng hướng về cuộc đánh đấm. Chân nó chạm phải một thứ gì đó mềm mềm và trơn tuột. Nó vấp ngã. Có hai người đang nằm đó, mặt úp xuống vũng máu nhưng nó không có nhiều thời gian để xem xét. Harry nhận ra ngay một mái tóc màu đỏ bồng bềnh như ánh lửa: Ginny đã bị kẹt trong trận chiến với tên tử thần thực tử tên Amicus. Hắn phóng liên tiếp về phía Ginny những bùa chú chết người khiến cho Ginny phải né tránh liên tục. Vậy mà Amicus cười rúc rích và trông có vẻ thích thú lắm với trò chơi này... “Crucio, Crucio – người không thể nhảy múa mãi như vậy được đâu, cô gái.....”

“Impedimenta!” Harry hô to.

Lời nguyên trùng ngay giữa ngực Amycus. Hắn ré lên một tiếng đau đớn như tiếng heo, rồi đôi chân phóng lên khỏi mặt đất như một tên lửa rồi khỏi bệ rồi lao vào bức tường đối diện, trượt xuống như một mảnh vải rũ rượi và ra khỏi tầm mắt đằng sau Ron, giáo sư McGonagall và thầy Lupin. Họ đang chiến đấu một cách anh dũng với những tên Tử Thần Thực Tử còn lại. Xa hơn một chút, Harry có thể thấy cô Tonks đấu với một pháp sư tóc vàng hoe đỏ sộ đang phóng lời nguyên từ mọi hướng, đến mức độ mà chúng đập vào tường và nảy bật ra, bẻ gãy đá và làm cánh cửa sổ gần nhất vỡ tan.

“Harry, nãy giờ anh ở đâu vậy ?” Ginny khóc ầm ỨC nhưng không có thời gian để Harry trả lời cô ấy. Nó thụp đầu xuống và chạy hết tốc lực về phía trước, tránh xa những tia bùa xẹt qua trên đầu nó và rơi xuống như mưa trên tường. Snape không được chạy thoát, và nó phải đuổi kịp được lão!

“Hắn!” Cô McGonagall hét lên, trong tích tắc Harry thoáng thấy một Tử thần thực tử nữa, Alecto, chạy thật nhanh suốt dãy hành lang với cánh tay che trở đầu với anh trai của ả ngay bên cạnh. Harry phóng người theo chúng nhưng chân, một lần nữa, gặp phải một vật gì đó, rồi trong một khoảnh khắc nó nhận ra nó đang ngã cạnh một cái chân. Trông quanh nó nhận ra khuôn mặt tái xám của Neville đang úp xuống mặt sàn.

“Neville, bạn vẫn.... ơ...”

“Mình vẫn ổn,” Neville nói khẽ trong khi tay ôm lấy bụng, “Nhanh lên Harry, Snape và Malfoy vừa chạy qua thôi và....”

“Mình biết, và mình đang trên đường bắt họ đây!” Harry nói và nhắm một bùa từ sàn nhà vào tử thần thực tử tóc vàng hoe kia, người vừa gây ra nhiều sự hỗn loạn nhất từ nãy đến giờ. Người đàn ông tru lên một tiếng đau đớn khi phép trùng ngay giữa mặt hắn. Hắn xoay vòng vòng bất định, lảo đảo, loạn choạng rồi cũng chạy theo những người kia. Harry bỏ sắp người trên sàn nhà rồi bỗng đứng thẳng dậy chạy hết sức dọc hành lang, phớt lờ những cú đập trời giáng sau lưng, những tiếng hô của đồng đội ngăn cản và những tiếng kêu ngắt quãng của những hình bóng trên mặt sàn mà định mệnh chỉ còn như cân treo sợi tóc...

Nó dừng lại ở khúc quanh cuối hành lang, nơi đôi giày nó đang muốn trượt đi vì máu. Snape đã giữ một ưu thế lớn lao. Liệu lão đã vào được vòng Cần Thiết chưa, hay vẫn còn đang có vượt qua những cái bẫy mà Order tạo ra để ngăn chặn bọn Tử thần thực tử trong trường hợp chúng trốn thoát bằng đường đó ? Nó không thể nghe gì khác ngoài tiếng chân dồn dập trên sàn đá, tiếng con tim thành thịch trong lồng ngực khi nó chạy qua hành lang trống tiếp theo. Tiếp nữa, nó bỗng phát hiện ra một dấu chân vấy máu chứng tỏ rằng có ít nhất một Tử Thần Thực Tử lẫn trốn đang hướng về phía cửa chính - có lẽ Phòng Cần thiết thực sự bị khoá.

Nó đã vượt qua góc hành lang kế tiếp. Bỗng, một lời nguyên bay xẹt qua nó. Nó trốn sau một bộ áo giáp đã bị nổ tung. Nó thấy những người đang chạy dọc xuống cầu thang cấm thạch phía trước và nhắm một bùa vào chúng, nhưng chỉ trúng một vài phù thủy đeo tóc giả trong một bức chân dung treo đầu cầu thang khiến cho họ kêu ré lên và hấp tấp trốn vào bức tranh bên cạnh. Khi nó nhảy qua những mảnh vụn của bộ giáp sắt, nó nghe thấy nhiều

tiếng la, nhiều tiếng hô, nhiều tiếng kêu thất thanh hơn. Những người khác trong lâu đài trông như đã thức giấc.

Nó vắt chân lên cổ mà chạy vào một lối tắt vào những mong rằng bắt kịp được những người kia và tiến tới gần hơn lão Snape và Malfoy. Chúng bây giờ chắc đã tới được bãi đất rồi. Nhảy qua những bậc thang vô hình giữa chừng đường xuống của cầu thang bị giấu, nó đáp xuống một tấm thảm ở dưới đất và ra ngoài hành lang nơi một số học sinh nhà Hufflepuff mặc đồ ngủ đứng ngơ ngác.

“Harry! Bọn này nghe tiếng ồn, rồi có ai đó nói về Dấu hiệu Đen nữa!” Ernie Macmillan nói

“Tránh ra!” Harry nói và đẩy hai đứa con trai ra để chạy tới đầu cầu thang và xuống phần phần còn lại của cầu thang cấm thạch. Cánh cửa sổ đã bị nổ tung, và có nhiều vết máu trên những phiến đá lát đường. Nhiều học sinh trông có vẻ kinh hãi đứng túm tụm vào nhau cạnh bức tường, riêng vài đứa ngồi co rúm người với cánh tay che đầu. Cái đồng hồ cát khổng lồ tính điểm cho nhà Gryffindor bị nhiều lời nguyền đánh trúng làm vỡ tan, và một vài viên hồng ngọc bên trong vẫn còn đang rơi rớt ra ngoài trên đá với tiếng vang leng keng.

Harry vượt qua Tiền sảnh và tiến vào bóng tối của khu đất trước lâu đài. Nó có thể nhận ra ba hình dáng đang vượt qua bãi cỏ, hướng tới cánh cổng phía xa xa. Nó nhìn thấy Tử Thần Thực Tử tóc vàng kia, và trước hắn là Snape và Malfoy... Họ sẽ đột nhập được nếu qua được cánh cửa đó!

Không khí đêm lạnh buốt da buốt thịt đập vào mặt Harry và lừa vào phổi khi nó đi nhanh và xé qua làn gió. Nó thấy một chớp sáng từ đằng xa xa làm rọi bóng nó dưới mặt đất ẩm ngay lập tức. Harry không biết rằng có nên chạy tiếp không hay đã đủ gần để nhắm một lời nguyền chết người...

Một ánh chớp khác, rồi tiếng la hét, rồi lại những luồng sáng trả đũa. Harry đã hiểu ra: Hagrid nổi bật lên giữa căn chòi và trông như đang cố gắng chặn một Tử Thần Thực Tử trốn thoát. Dù mọi hơi thở trông như xé tan phổi của nó, dù ngực nó nóng như lò lửa, Harry tăng tốc lên theo tiếng lòng của chính nó rằng, không phải là Hagrid.

Một thứ gì đó đụng phải Harry từ sau lưng khiến nó chói vọt về phía trước, khuôn mặt nó đập mạnh xuống đất, máu tràn ra từ cả hai lỗ mũi. Nó biết, ngay cùng lúc nó lăn tròn như vậy thì đứa phép trong tay đã sẵn sàng, và những người nó vừa vượt qua cũng dùng lối tắt như chính nó đang cựa kề sau lưng...

“Impedimenta!” Nó hô lên trong khi lăn tròn thêm một lần nữa, cúi mình gần đất đen và lạ kì sao phép của nó trúng một trong những người bọn họ. Tên đó sẩy chân và té rồi ngáng chân những người khác làm cả nhóm ngã cả. Harry nhảy qua và tiếp tục chạy về phía Snape.

Và bây giờ nó đã thấy rõ hình dáng vạm vỡ của Hagrid được rọi sáng bởi vầng trăng lưỡi liềm toả sáng nhưng vừa bị những áng mây che khuất như báo hiệu điềm tới của hắc ám giữa bóng tối bao la của đất trời. Tên tử thần thực tử tóc vàng vẫn đang phóng ra lời nguyền và lời nguyền tới người giữ khóa; nhưng sức mạnh và làn da mà Hagrid thừa kế được từ

người mẹ khổng lồ xem chừng đang bảo vệ ông. Snape và Malfoy, tuy nhiên vẫn đang chạy thật nhanh. Cứ đà này họ sẽ vượt qua cánh cổng và có thể làm phép độn thổ được rồi !!!!!!!

Harry vượt qua Hagrid và đối thủ của ông, nhắm vào lưng lão Snape mà hô: “Stupefy!” Hụt mấy rồi: tia sáng đỏ xẹt qua đầu của lão Snape. Lão quay lại, thấy Harry rồi la to: “Chạy nhanh lên Draco!” và xoay người lại. Cách nhau 20 yards, lão và Harry nhìn nhau, trong làn gió lạnh, trong tiếng xào xạc của lá cây, trong ánh trăng mờ mờ ảo ảo, rồi tung đũa phép ra cùng một lúc.

“Cru...”

Nhưng Snape đã đỡ được lời nguyền và đánh Harry bật lên trời trước khi Harry kịp nói xong lời nguyền Tra Tấn. Nó lộn vòng vòng và trườn ra sau khi tên Tử Thần Thực Tử đằng xa hô lên: “Incendio!” Harry nghe một tiếng nổ vang trời lở đất, rồi những ánh cam nhảy máu tràn trên mặt đất: Căn chòi của Hagrid đang cháy.

“Fang còn ở trong đó, đồ quỷ sứ!” Hagrid rống lên

“Cru...” Harry hô lên một lần nữa và chỉ vào hình người bị chiếu sáng bởi ánh lửa phía trước, nhưng Snape vẫn cản được pháp của Harry. Rồi, lão cười, cười khinh bỉ, cười nhạo Harry.

“Chẳng có Lời nguyền không thể tha thứ nào từ người có thể đánh trúng ta cả, Potter à!” Lão hét lên trong ánh lửa. Trong khi đó, Hagrid vẫn hét lên, át tiếng kêu ăng ẳng hoảng sợ của con Fang: “Người chẳng có lương tâm gì cả đồ.....

“Incarc...” Harry hét to, nhưng Snape đã kịp làm chệch hướng phép bằng một cái phẩy tay lười biếng...

Harry nói vọng trong gió “Trả đũa đi! Tại sao người không đánh trả lại hả đồ hèn nhát!”

“Hèn nhát, ta ư Potter ? Cha người đã không hề tấn công ta, chưa hề nếu hắn không có đám bạn kề bên. Người sẽ gọi ông ta như vậy chứ, ta đang thắc mắc đây ?”

“STUPE...”

“Chặn và chặn, ta sẽ chặn đòn của người cho đến khi người biết cách giữ miện giữ mồm Potter ạ!” Lão nói và gạt phép ra một lần nữa. Rồi lão hét với tên Tử thần thực tử sau lưng Harry: “Bây giờ thì đi thôi, trước khi Bộ hếch mũi lên mà...”

“IMPEDI...”

Nhưng trước khi nó nói xong thì một cơn đau tốt cùng quật ngã Harry, làm nó lảo lộn trong đám cỏ lưu thừa. Một ai đó đang la hét, nó nghe thấy, đau đớn, nó có thể chết đi được vì cơn đau này. Snape đang hành hạ nó, tra tấn nó...

“Không!” Giọng lão Snape la lên. Cơn đau của nó dừng lại, đột ngột như khi bắt đầu. Harry nằm cuộn người trên cỏ, chộp lại cây đũa phép lẫn lóc cạnh bên. Một giọng nói từ trên đầu lão Snape rằng, “Người đã quên mệnh lệnh của chúng ta ? Potter thuộc về Chúa tể Hắc ám. Hãy để nó lại đó và đi ngay! Đi đi!”

Và Harry cảm thấy mặt đất rung động dưới mặt mình. Những Tử Thần Thực Tử khổng lồ tuân theo lệnh ở trên, chạy tới cánh cổng. Harry thốt ra một tiếng giận dữ. Trong thời khắc đó, Harry không quan tâm đến chuyện nó sẽ sống hay chết. Cố gượng người lên trong nỗ lực cuối cùng, nó lao đảo và bước đi một cách mù quáng về phía Snape, người mà bây giờ nó căn thù như đã từng căn thù Voldemort.

"Sectum.... "

Snape búng nhẹ cây đũa phép và lời nguyền lại bị đẩy lùi, nhưng Harry chỉ còn cách một feet và cuối cùng nó đã có thể thấy mặt của lão. Lão không cười nhạo nữa, và những ánh chớp rực sáng cho thấy rõ khuôn mặt đầy sự thịnh nộ và tức giận. Tập trung cao độ tất cả sức mạnh của sự chú ý, Harry nghĩ, Levi....

"Không, Potter!" Snape hét lên. Rồi một tiếng nổ lớn và Harry lại bay lên, giật ngược ra đằng sau, đập xuống đất. Lần này, đũa phép của nó vượt khỏi tay. Nó có thể Hagrid kêu lên, tiếng con Fang tru lớn trong ngôi nhà rực lửa khi Snape tới gần và trông xuống nó, một con người không có đũa phép và bất lực như thầy Dumbledore đã từng. Khuôn mặt tái sạm của Snape sáng lên trong ánh lửa từ căn chòi nổi lên sự tức giận, lòng căm hờn như nó đã từng trước khi lão ếm cụ Dumbledore.

"Người dám dùng phép của ta mà chống lại ta sao Potter ? Ta đã sáng tạo ra chúng – Ta, Hoàng tử lai! Chính ta đó! Và người lại xài một phát minh trên chính nhà phát minh ra nó sao, như người cha bản thủ của người à ? Ta không nghĩ vậy đâu... Không, dừng lại!"

Đó là Harry nhảy bổ xuống để chụp lấy đũa phép. Snape bắn một bùa vào cây đũa khiến nó văng mãi ra xa, bị bóng đêm nuốt chửng và ra khỏi tầm mắt.

"Giết ta đi!" Harry hỗn hển nói mà không sợ chút nào ngoài trự sự khinh bỉ và giận dữ "Hãy giết ta như đã giết cụ, đồ hèn!"

"Đừng..." Snape hét to, và lão đột nhiên phát điên và vô nhân đạo cứ như thể lão đang đau đớn như con chó đang gầm thét, ăng ẳng sủa đang kẹt trong căn nhà đằng sau họ "... gọi ta là đồ hèn nhất!"

Rồi lão dùng đũa phép mà xé làn không khí giữa hai người ra. Đó là một lời nguyền. Harry cảm thấy như một cái roi da nóng sáng quật ngang qua mặt và rút phịch xuống khoảng đất đằng sau. Nhiều đốm sáng phát nổ ngay trước mắt nó, rồi trong giây lát, tưởng như sự sống đã rời bỏ nó. Nó nghe thấy nhiều tiếng vỗ cánh dồn dập bên trên đầu nó, và một thứ gì đó khổng lồ che mờ những vì sao trên cao. Buckbeak xông lên tấn công Snape. Lão lao đảo giật người ra phía sau, khi những móng vuốt sắc như dao cạo chém lão. Khi Harry đã tự ngồi dậy lại, đầu nó vẫn còn đang quay vòng vòng từ lần cuối nó đập vào nền đất. Nó nhận thấy lão Snape đang chạy hết sức bình sinh, vì con quái vật khổng lồ vẫn còn vỗ cánh mạnh mẽ sau lão và rít lên to hơn tất cả những lần nó đã từng rít lên trước đây.

Harry tự đấu tranh với đôi chân của mùa, trông chũnh choáng ra xung quanh để tìm cây đũa phép đũa phép để tiếp tục cuộc săn đuổi kẻ không đội trời chung, nhưng ngay khi những ngón tay nó dò dẫm vụng về trong đám cỏ, vứt bỏ đi những cành nhánh con con mà nó tưởng như là đũa phép thì tự nó cũng thấy rằng, quá trễ rồi. Khi nó tìm lại được cây đũa

phép quý giá, nó chỉ còn thấy con Bằng mã bay vòng vòng quanh cánh cửa. Lão Snape đã xoay sở để dọn thổ ngay bên ngoài đường ranh giới của ngôi trường phù thủy.

"Hagrid!" Harry thều thào trong bàng hoàng, trông xung quanh mà gọi to "HAGRID ?"

Nó chạy tới căn chòi đang cháy ở xa khi một hình dáng khổng lồ hiện ra từ đám lửa, trên vai là con Fang đang rên lên từng tiếng. Một dòng nước mắt tạ ơn trời tuôn ra từ đôi mắt màu ngọc bích của Harry, nó khụy xuống, bất lực. Chân tay nó không còn chút sức, thân thể đau nhức tột cùng ở mọi nơi, và hơi thở nó là những mũi dao đau đớn, vì mũi nó đang bị thương và chảy máu tràn trề...

"Con, khỏe chứ, Harry ? Có làm sao không ? Nói đi Harry, nói đi...."

Hagrid khổng lồ với khuôn mặt rậm râu lướt nhanh trước mặt nó và che hết ánh sao. Harry ngửi thấy mùi gỗ cháy khét lẹt, mùi lông chó. Nó đưa cánh tay bất lực ra xa để cảm thấy sự ấm áp vững vàng của con Fang và một thân thể sống đang run rẩy bên cạnh nó.

"Con khỏe, không sao... hết. Còn bác ?"

"Đương nhiên. Phải mất nhiều thời gian hơn thế mới kết thúc ta được!"

Hagrid vòng cánh tay qua người Harry và nâng nó lên với một sức mạnh khiến trong giây lát chân nó không còn bám dính với mặt đất trước khi lão kịp thả nó xuống. Nó có thể thấy máu chảy thành giòng trên gò má của Hagrid từ một vết cắt sâu hoắm bên dưới mắt đang sưng tấy lên.

"Chúng ta nên dập tắt lửa đi," Harry nói, "Bùa 'Aguamenti' sẽ...."

"Ta đã từng biết nó," Hagrid nói trệu trạo, rồi giơ cây dù màu hồng hoa hòe đang cháy âm ỉ lên và hô: "Aguamenti".

Một dòng nước phun ra từ chóp dù. Harry giơ cánh tay nặng như hòn chì cầm dũa lên và thì thầm: "Aguamenti". Cùng nhau, nó và lão Hagrid đổ nước lên ngôi nhà cho đến khi ngọn lửa cuối cùng bị dập tắt,

Vài phút sau đó, lão nhìn đống hoang tàn đang âm ỉ khói mà nói một cách đầy hy vọng:

"Không phải là quá tệ phải không Harry ? Không có gì là cụ Dumbledore không thể làm cả..."

Harry thấy quặn lên một nỗi đau khi nghe đến cái tên đó. Trong sự im lặng và tĩnh mịch, sự kinh hoàng hiện lên trong chính nó...

"Hagrid..."

"Ta đang làm việc thì nghe chúng tới," Hagrid nói buồn bã, mắt vẫn còn trông vào căn chòi đổ nát "Chúng đốt hết những cánh cây, tội nghiệp..."

"Hagrid..."

“Nhưng điều gì đã xảy ra Harry ? Ta thấy chúng, Tử thần thực tử, chạy xuống từ toà lâu đài. Nhưng cái quái quỷ gì lão Snape đã làm với chúng chứ ? Lão đi đâu ? Bộ lão đuổi chúng à ?”

“Lão... “Harry thông cổ học mình lại. Nó khô ran từ nãy đến giờ vì khói và sự sợ hãi. “Hagrid, lão đã giết...”

“Đã giết ?” Hagrid nói lớn và nhìn chăm chăm vào Harry “Snape giết ? Con đang nói gì vậy Harry ?”

“Dumbledore... Snape đã giết, cụ, Dum-ble-dore.....”

Hagrid nhìn nó, một phần của khuôn mặt đỏ ửng và tỏ ra không hiểu nổi vấn đề.

“Dumbledore làm sao, Harry ?”

“Cụ mất rồi. Snape đã giết cụ...”

“Đừng nói thế chứ!” Harry nói thô bạo “ Snape giết cụ ? Đừng có ngốc Harry. Điều gì khiến con nói vậy hả ?”

“Con đã thấy lão giết cụ...”

“Con đã có thể không thấy cơ mà!”

“Con đã thấy, bác Hagrid à!”

Hagrid lắc đầu. Lão tỏ ra không tin, nhưng thương hại cho Harry. Harry biết rằng Hagrid nghĩ rằng lão chỉ bị tác dụng phụ của những phép, rằng lão đang bị lừa mà thôi!”

“Điều thật sự đã xảy ra là, cụ Dumbledore nói Snape đi với bọn Tử thần thực tử” Hagrid nói một cách tự tin “ Ta hi vọng lão vẫn còn giữ được lớp vỏ bọc của mình. Nào, ta phải đưa con về trường thôi. Đi nào Harry...”

Harry không cố giải thích hay tranh cãi gì cả. Lão vẫn còn bất trị lắm. Tự Hagrid sẽ tìm ra sự thật sớm thôi, quá sớm. Khi họ bước thẳng tới toà lâu đài, Harry thấy rằng nhiều cánh cửa sổ đã sáng đèn. Nó tưởng tượng ra một cách rõ ràng cảnh tượng đang ở trong đó. Người người chạy từ phòng này sang phòng kia, kể cho nhau nghe rằng bọn Tử thần thực tử đã vào được, rằng Dấu hiệu đã toả ra trên trường Hogwarts, và rằng một ai đó đã bị giết....

Cánh cửa sồi vẫn còn mở phía trước. Ánh sáng tràn ra trên bãi cỏ phía trước. Một cách chậm rãi và không chắc chắn, nhiều người mặc áo choàng đi rón rén xuống những bậc thang, trông xung quanh lo lắng về những dấu hiệu mà bọn Tử thần thực tử để lại. Tuy nhiên, Harry lại trông lên trên toà tháp cao nhất. Nó tưởng tượng ra rằng nó thấy một người áo đen đang nằm đó, trên cỏ, dù quá xa để nó có thể thật sự thấy điều gì. Ngay cùng lúc nó nhìn lạng cam về nơi nó đang nghĩ đến.

Xác Dumbledore vẫn còn đó và Harry nhận thấy mọi người bắt đầu hướng về cụ.

“Các trò đang nhìn gì vậy ?” Hagrid nói khi lão và Harry chạm vào bậc thềm tòa lâu đài. Fang giữ mình gần chân của Hagrid. “Cái gì đang nằm trên cỏ thế kia ? Hagrid bổ sung, tiến

tới toà tháp Thiên văn nơi một đám đông nho nhỏ túm tụm lại. “Thấy không Harry ? Ngay dưới chân toà tháp ? Dưới nơi dấu hiệu đen..... Ồ, trò có nghĩ ai có thể qua được không ?

Harry im lặng, suy nghĩ của nó quá kinh hoàng để biểu lộ ra. Harry bước cùng lão, cảm thấy cơn đau nhức nơi mặt và đùi mà nhiều loại phép khác nhau đã trúng nó vừa giờ trước, dù nó đang trong một đám đông cứ như thể ai đó gần nó đang đánh nó vậy. Một điều gì đó là thật và không thể phủ nhận đang làm đau đớn nó trong tinh thần.....

Nó và Hagrid đi, giống như một giấc mơ, qua một đám đông trước, nơi nhiều học sinh và giáo viên chết lặng đăm đăm để ra một khoảng trống.

Nó nghe tiếng than vãn đau đớn và xúc động của lão Hagrid, nhưng nó không dừng lại. nó bước chậm chậm lên phía trước cho đến khi chạm được nơi cụ đang nằm. Harry đã biết rằng không còn hy vọng nào nữa từ phút giây mà Lời nguyện Trói Buộc cụ đặt bên trên người nó, biết rằng nó có thể đã xảy ra chỉ vì người ra phép đã chết. Nhưng nó không hề chuẩn bị gì khi thấy cụ nằm đó, người pháp sư vĩ đại nhất mà Harry đã từng và sẽ không bao giờ gặp mặt.....

Mắt cụ đã nhắm lại, nhưng tư thế cụ nằm khiến người ta chỉ tưởng rằng cụ đang trong giấc mộng. Harry chỉnh cho thẳng lại đôi mắt kính khuyết như vầng trăng trên cao kia nằm trên cái mũi cong cong rồi lau sạch máu trên mặt cụ bằng ống tay áo. Rồi nó nhìn chăm chăm vào khuôn mặt già nua nhưng uyên thâm và thông thái rồi cố chấp nhận sự thật phũ phàng và khó tin được rằng cụ sẽ không bao giờ nói chuyện với Harry nữa, không bao giờ nữa....

Đám đông thềm thì sau lưng Harry. Sau một khoảng thời gian khá dài, nó nhận nó đang quỳ xuống trên một vật khá cứng. Nó bèn ngó xuống.

Một cái hộp bằng kim loại mà bọn chúng muốn cướp nhiều giờ trước đã rơi ra khỏi túi cụ Dumbledore. Hộp đã mở, có lẽ là vì cú va quá mạnh với mặt đất. Và mặt dù nó không còn cảm thấy yếu đuối hay sợ hãi hoặc buồn rầu như vừa rồi, Harry biết, khi nó nhặt cái hộp lên, nó biết có một điều gì đó sai trái....

Nó xoay cái hộp lại trên bàn tay. Cái này không lớn như cái nó nhớ là đã thấy trong Chậu Tưởng Kí, hay không bị đánh dấu gì trên nắp cả. Không có dấu hiệu của chữ “S” được trang trí lộng lẫy giống như kí hiệu của Slytherin. Hơn nữa, không có gì bên trong cả ngoại trừ một mảnh nhỏ cặp giấy da chêm lỏng lẻo ở vị trí một tấm chân dung như bình thường.

Một cách tự động và không ý thức rằng mình đang làm gì, Harry kéo ra mảnh rời của tờ giấy da, ở nó và đọc trong ánh sáng của nhiều cây đũa phép được thắp sau lưng nó từ này đến giờ.

Gửi Chúa tể Bóng tối

Tôi đã chết rất lâu trước khi ngài đọc được thứ này nhưng tôi muốn ngài biết rằng chính tôi đã khám phá ra bí mật của ngài. Tôi đã trộm Horcrux thật và có ý định huỷ diệt nó càng sớm càng tốt.

Tôi đối mặt với cái chết trong hy vọng rằng khi ngài bước vào trận đấu cuối cùng cũng là ngày ngài bị huỷ diệt một lần nữa.

R.A.B

Harry không biết và không cần biết lời nhắn ý gì. Chỉ có một điều quan trọng mà thôi: Đó không phải là Horcrux. Cụ Dumbledore đã làm yếu đi chính mình bằng cách uống thứ độc được tồ tộ đó mà chẳng được gì cả. Harry vò mảnh giấy trong tay, và nước mắt tự nhiên tuôn trào khỏi đôi mắt màu xanh ngọc bích. Nó đã khóc. Sau lưng nó, con Fang tru lên một tiếng dài sâu thẳm....